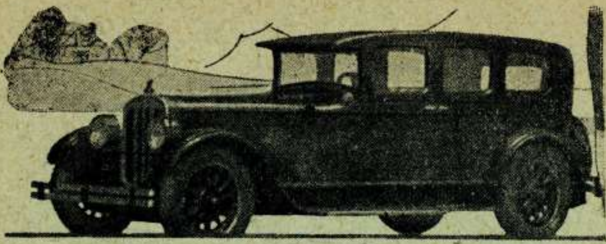
KARLA MURU SEIKLUSED LAULUPEOL.

CHANDLER

Mägede kuningas:

Ainult „Chandler“ — varustatud Vestinghouse Vacuum „Servo“ õhupiduriga, mis kindlustab rutulist ja tabavat kinnipidamist minimaalsel jõupingutusel ning „One Shot'i“ süsteemilise automaat chassis määrimise seadeldus, mis võimaldab kahe sekundi jooksul kogu chassis määrimist, ning suurepärane mcotor, missugune omale „Mägede kuninga“ nime võitnud — on kõige kohasem sõiduriist Eestis.

Time to Re-tyre.

Aja ning raha kokkuhoidu saavutate ilmakuulsate

„FISK“

autokummide

ostmisel, missugused valmistatud paremast materjalist ja võimaldavat kauaaegset tarvitamist.

Eesti Poola Petrooleumi Ühisus

S. Przemyski & Ko.

„EESTIPOLMIN“.

Peakontor: Tallinn, Lai tän. nr. 1, kõnetr. 14-95 ja 15-64.
Osakonnad: Tartus, Pärnus, Viljandis, Narvas, Rakveres, Kuresaares, Valgas, Võrus, Paides ja Türil.

Hind 20 senti

Muru Karla seiklused laulupeol.

Jutustus.

Autori kirjastus.
Tallinnas, 1928.

Tr= kikoda „Kiirtrükk Tallinn, Rataskaevu 6. 1928

Muru Karla seiklused.

Muru Karla elas sügavas metsanurgas Kuru talus ja nii siis teda kutsutigi Kuru-Muru. Ta oli tubli töömees ja perekonna isa ning oma rahanatuke ei puudunud tal ka mitte. See oli tal peidetud väikesesse puuvitsikusse ja tubliste takkudega ümbermässitult pandud ahju külma müüri sisse. Ta oli pidanud küll müürima raha plekktoosi sees, kuid siis oli arvanud, et vahest läheb maja põlema, siis plekktoos läheb müüri sees tulipunaseks ja põletab raha ära; puu aga punaseks ei lähe ja muidu põleda tall ka müüri sees ruumi ei ole.

Vaat', nii ettevaatlik oli Muru Karla.

Päevast päeva tööd rügades ei pannud Karla nagu tähelegi, kuidas tal oli ajajooksul siginenud seitsmepealine peenike pere — viis poega ja kaks tütart. Nimelt viis poega — see oli Karlal uhkustamiseks, et tema muretseda aina selle eest, et riigil oleks võtta sõdureid. Ja et inimeste sugu mitte hoopis välja ei sureks, siis olla tal selleks kaks tütart kah.

Selle oma poegade uhkustamisega tahtis ta nokkida Ülevõsa Andrest, kellel oli küll neli tütart, aga mitte ühte ainustki poega. Kui Karla uhkustas ja kiitles, et tema teada kuidas olla vaja, siis lausus Andres trotsivalt:

„Ära suurusta midagi, ega see su oma teha ole, et muud kui et võtad aga omale niimitu poega ja niimitu tütart! See on kõik Jumala teha! . . .

„Ah, sa tahad sellega ütelda, et ma ise mees ei ole või mis? . . . Miks Jumal sulle ei tee, et sul poegi oleks. Ei aita sind Jumal ja ei aita see Vibudi-Hendrik kah."

Vibudi-Hendrik oli ju, nagu suust suhu teada, Andrese naise Liisa salaarmastus, aga et Liisa Andresest üle oli, siis ei julenud Andres seda oma naisele ette ka heita.

Ta oli üldse toss mehike.

Karla tundis aga sellest lõbu, kui Andres vihastas, siis mögises ta oma viha välja iseenesele habemesse nagu siil.

„Sa vaata oma naist, ära hoolitse teiste naiste eest!" vastas Andres lämbunud häälel viha maha surudes, sest mis sa tüli puhul Karlale ikka teed!

„Ei mina hoolitse teiste naiste eest ühti!" vastas Karla naerdes. „Küllap need hoolitsevad, kellel oma naist ei ole, nagu Hendrik ja. . . Ja mis ma sest oma naisest ikka luuran? — Mina olen ise nii kange mees, et naine mahtigi ei saa teistega jannata, kui ka neid või niisuguseid tuleks, et päris kuldküüned otsas! . . . Näe, varsti on mul jälle loota!"

„Nüüd tuleb sul tütar!" nöökas Andres.

„Võib tulla ka, mul tütreid nii kui nii vähe — tuleb enam kosilasi, aga näe, sinu kiuste kohe — tuleb poeg!"

„Tütar tuleb jälle!“

„Poeg!“

„Tütar!“

Karla vaatas Andresele tükk aega näkku — niisugust kannatust ei olnud ta tema poolt enne näinud.

Andres vahtis talle aga kissis silmil ühtevalu otsa, et päris südame võttis täis.

„Ega ta sinu oma ole, et nii akustraat tead!“ sõnas Karla juba enam kaheldes, et hõiska ja hõiska küll, et tuleb poeg, aga kui viimaks nagu kiuste võtab kätte ja tuleb tütar!“

Ja kui need Andrese kissis silmad siis naerma hakkavad! . . .

„Tuleb tütar!“ ütles Andres veel nagu usutades.

„No, tuleb, siis tuleb!“ peaaegu juba vihastas Karla.“ „Aga see on siiski ikka minu tahtmine, aga mitte mõne kohejalgse „jumala“ oma, nagu sul!“

Andres neelas kibeduse alla ja sõnas aramalt, kuid siiski ässitavalt:

„Aga minul tuleb nüüd poeg!“

„Siis pane talle ka isa nimi — Hendrik!“ sähvatas Karla.

Nüüd pöörasid mõlemad seljad ja läksid kumbki omale poole Andres oma ette paludes, et peaks Karlal ometi

tulema tütar ja Karla nagu hirmul, et vaat, kui tulebki tütar.! . . Inimeselaps on ikka inimeselaps, aga on seda Andrese naeru vaja?!

Karla oli üldse mees, kes paljut igat asja südamesse ei võtnud, kuid nüüd hakkas teda see Andrese ennustus piinama.

— Vaja oleks õige südant lahutada! — mõtles ta. Aga kus sa maal metsanurgas teda lahutad. Noorestpärast sai vahel kõrtsis käidud, omaküla kõrtsis. Nüüd seda enam ei ole. Alevis on mingi restoraan, aga astud sisse, puha võõrad inimesed, ei ainustki tuttavat, hakka siis ainuüksi jooma! — Ega's ma mõni viinajanune ole! . . .

Või minna Kilapi Mardi juure, sel tihti koduõlut ja müüb salamahti viina. . . Aga küllap Andres talle juba rääkinud, et Karlal tuleb tütar ja mine sinna keelt kastma aimab kohe, et süda valutab, et vaat, mis Andres teha ei või. . .

Ja kui äkki veel mõni kordnik või salapolitseinik sisse tuleb! Hariduse selts ja Naisselts, kes alevis, on ju mitutuhat senti sellele autasu määrannd, kes mõne salakõrtsu avalikuks teeb, ja äkki ongi mõni kaevanud ja tullakse läbiotsima ning tema, Karla, sees! Kus seda häbi siis! . . .

Nii südame teeb täis, et võtta ja anna või ise üles enne, kui sinna jooma minna. Aga Karlale ei ole neid tuhandisi teiste armust vaja, ja ega viin kellegile peale jookse, arvab ta. Kes ise salakõrtsi läheb, sel peab omal ikka kange häda olema. Ja kui arst piiritust rohuks kir-

jutab, miks ei või siis inimene ise juua ilma arsti ette kirjutamiseta?

Kui inimene mingis asjas ärritatud, siis peab ta leidma lohutust. Ja Muru-Karla käis paar päeva ringi, nagu unenäos — Andrese arvamine oli talle nii hinge läinud, et näpistas.

Seal tuli Karlale meelde, et Tallinnas peetakse suurt laulupidu. „Laul teeb rinna rõõmsaks“, seda teadis ka Karla. Ta läheks ja laulaks ennast rõõmsaks, kuid ta pole ainuski laulukooris olnud. — Aga kui laulu kuulata, ju see ikka ka rõõmsaks teeb?— arutas Karla endamisi ja selle arupidamise lõpp oli, et Karla otsustas minna laulupeole.

Muidugi üksi, mitte naisega. Et see kaasa tulla ei saanud, see põhjus oli täitsa loomulik, olgugi, et sellest seltskonnas ei räägita. Nii siis, ärgem rääkigem ka meie — kel on olnud perekonna juurekasvu, eks see saa nii kui nii aru.

Heakene küll, mõeldud — tehtud, Muru Karla läheb laulupeole.

Et Karla elas sügavas metsanurgas, siis arusaadav, oli rongiga sõitmine talle suursündmus. Rongile läks ta nii hingelise, kui ka ihulise värinaga.

Enne oli pikk tee sõita hobusega, kuid jaama jõudis ta viimaks siiski. Siin pööras sulane hobusega Kuru tallu tagasi, kuna Karla saabuvat rongi ootama jäi.

Rong ei lasknudki ennast kaua oodata, jäi kõigest veerand tundi hiljaks ja venis siis ähkides ja puhkides jaama

ette. Vagunid olid värskelt värvitud, Karlale käis kohe nagu soojuse laine kehast läbi, et vaata,niisuguses toredas hoones sõidan nüüd mina, Karla!

Ta astus vaguni trepile ja tahtis vagunisse astu, kuid seal tuli talle meelde, et peenemais kohtis peab ikka ukse peale koputama. Ja Karla koputas. Ei ainustki hüüdu seest. Karla koputas veel korra.

Seal kargas Karla kõrvale keegi noormees ja küsis!

„Vagunisse tahate minna?“

„Jah!“ vastas Karla.

„Pilet on?“

„On.“

„Andke siia.“

Karla andis, võõras avas ukse ja laskis Karla vagunisse. Ise naeratas, hüppas maha ja läks kaks, kolm vagunit tahapoole.

Küll oli aga Karlal pärast hiljem, kui tuli konduktor ja piletit küsis, seletamist, et ta pileti juba päeval vaguni peremehe kätte ära annud, kuid rahvas ümberringi küll naeris, aga konduktor läks koguni kurjaks ja Karla pidi trahvi maksma ning uue pileti ostma. Karla poleks küll ostnud, aga lubati rongilt maha ajada ja protokoll ka veel teha. Vaat' siis, kus oleks lugu olnud — teised lähevad laulupeole, aga Karla, sina mine pokri! . .

Edasi läks sõit pea ilma vahejuhtumisteta. Ainult kui tuli konrtollöör, siis kartis Karla talle ipletit näidata ja seletas:

„See oli niisamuti erariides, kes mu piletiga sääred tegi!“

Vagunis olid ka mõned looduse armastajad, need avasid aknad ja vaatasid välja. Karla mõtles ka, et küll oleks ikka ka ilus loodust vaadata, aga ei osanud akent lahti teha, ei näinud silm ei linki, ei hingesi. — See aken minu kohal ei käigi vist lahti. . . — arvas ta kahetsedes. Kuid seal tuli korraga keegi, avas akna ja hakkas välja vaatama. Karla mõtles nüüd, kas siis tema poleks osanud nii akent lahti teha ja välja vaadata!

Ei läinudki kaua, kui tuul võõral, kes aknast välja vaatas, õlgkübara peast ära viis. — Vaat, kui see oleks mulle juhtunud . . . — mõtles Karla siis endamisi, — kõnni siis nagu kanavaras palja peaga!

Võõras lahkus akna juurest ja aken jäi lahti.

Peagi pööras rong teisse suuna või pööras tuul, aga vaguni aknast hakkas sisselendama tahma ja Karlale otse näkku. Karla mõtles, et paneks akna kinni, aga ei oska. Lahti mõistaks küll teha, kui veel vaja oleks, muud kui vajuta ruut alla, aga kuidas paned kinni? Tõstad küll üles, aga ei jäe pidama, kukub klobinal alla, hakka siis veel uut ruutu ette panema, ja kust sa seda uut klaasi saad, kus sul see pood või midagi — ei klaasi ega kitti.

Karla istus ja mõtles, et olen kõik rehetolmud ära kannatanud, siis ei kannata ma nüüd rongi tahma. Egas see nii prostoi tahm ole, kui rehe nõgi.

Viimaks niiviisi suitsedes jõudis Karla Tallinna.

Aga kuhu poole minna!

Karla mõtles, et sinnapoole, kuhu rohkem inimesi läheb, läheb tema ka.

Niiviisi ühes teistega tulles, jõudis Karla kuni Viru uulitsani. Iga inimene, kes vastu tuli, vaatas talle näkku ja hakkas naerma.

— Edevad inimesed need linnainimesed! Mõtles Karla.

Ühe kaupluse akna peal olid ilusad saapad. Karla vaatas ja mõtles, et küll neil linnainimestel on väikesed jalad. Ega need jõua ka palju kanda, sellepärast ongi neil neid riideid nii vähe seljas. . .

Seal juhtumisi nägi Karla oma nägu ühes akna peeglis ja kohkus. Ta oli nii äratahmanud must, kui neeger.

— Ega nii edasi minna küll enam või! — mõtles ta, — Vaja ennast puhtaks pesta. . . Aga kus sa pesed? . .

Seal nägi ta ühe aia sees vett ülesse purtskavat. . . Keskel oli lapsekuju ja see laskis otse üles ja kivist konnade suust tuli ka.

Karla ronis üle aia. Ta sai vaevalt paar korda vett näo peale panna, kui möödaminejad seisma jäid ja naerma hakkasid.

„See on vist mõni nõdrameelne!“ tähendas üks.

See tegi Karla hinge täis.

„Kas need on kõik nõdrameelsed, kes nägu pesevad!“ küsis Karla vastu.

„Nägu peseda küll, aga kus kohas. . .“ sõnas keegi. „Sa, külamees, lähed viimati kirikusse altari ääre peale lõunat sööma ja ütled — laud on laud?!“

Nüüd lõi Karlale hirm verre — mine, tea ongi see altar või midagi sarnast.

Karla hakkas öökorterit otsima, sest ega's uulitsale ikka jääda või. Aga iga võõrastemaja lävel, kuhu ta iganes läks, vastati talle, et vabu tube ei ole.

Ühes kohas küsiti, kas üksi või preiliga. Karla vastas, üksi. Selle peale löödi uks nina alt kinni ja oligi jutt otsas.

— Oleks preiliga olnud, siis oleks vist saanud. . . — mõtles Karla endamisi.—Aga kust sa seda preilit võtad?!

Ja Karla lonkis jälle linnas ringi, et leida preilit, kel pole korterit ja kes oleks õnnelik temaga öökorterit jagama — tuleb odavam ja. . . kui tema maksab poole ja preili poole. Preili võib voodis magada, tema, Karla, kas põrandal või toolide peal.

— Vaja mõne lihtsama poole pöörata . . . — mõtles Karla. — Kes peenemad on, need lõhnavad nii, et nina ei kanna välja . . .

Seal läkski üks noor naisterahvas.

„Kuulge!“ pööras tema poole Karla. „Kas teie ka otsite korterit?“

Et Tallinnas iga kolmas inimene otsib korterit, siis preili peatus ja küsis:

„Mis siis?"

„Tulge minuga ühes võõrastemajja. Kahekesi on parem ööd olla, tuleb odavam ja. . ."

Oi seda heakest küll, kus preili pani sõimama, nimetas Karlat häbematuks suliks ja lubas koguni politseigi kutsuda. Karla muidugi seda ootama ei jäänud, vaid katsus, kuidas edasi sai.

Jõudis õhtu. Karla kõndis mööda Virut.

„Noh, papi, kas läheme meile?" küsis korraga tema kõrva juures naisterahva hääl. Karla vaatas — preili mis preili — valged paled punesed huuled, nagu neil kõigil.

„Kuhu teie poole?

„Noh, võõrastemajja!

Karla pidi peaaegu hõiskama — mistarvis nüüd enam uulitsal ööd mööda saata, kui võõrastemajja minna võib?! Ta avaldas kohe nõusolekut.

„Vast astume enne baari, sööme õhtut?" küsis preili.

„Paari? Nojah, kahekesi!" vastas Karla.

„Hilda!" hüüdis preili kedagi teist. „Tule ka!" Ja kui see ligemale tuli, sosistas talle salaja:

„On hani!"

Osaühisus
SYSTEMA

Tallinn,
Raekoja plats Nr. 5.
Tel. 709.

„DÜRKOPP" jalgratas model „BALTIKUM"

Raam: Tõmmatud teras torudest välis muhvidega.

Kahvel: Ümmarguse, nikeldatud kahvel-peaga.

Värv: Must email, punaste ja roheliste joontega.

Vändalaager: Ass ja koonused ühes tükis, kellakinnitus viisiga.

Pedaalid: Tugevad, Kumm-Plokk konstruktsioon.

Ülekanne: $2^3/_4$.

Kett: $^1/_2$"$\times^1/_8$" rulli kett.

Rattad: $28\times1^3/_4$ rant kummidega nikeldatud pöidadel.

Vabajooks: „Torpedo"

Rool: Äärmiselt mõnus.

Pidur: Käepidur esimesele rattale ja jalgpidur vabajooksu rummu sees.

Sadul: Original „Lohmann."

Riista task: Ruumikas, täieliku komplekti riistadega.

:: Parim Tallinn

Kohvik-söögisaal

ASTORIA

Harju tän. 19.

: Parim Tallinnas :